

Hoa hướng dương

Đơn độc giữa cánh đồng, một bông hoa hướng dương như một mặt trời bé nhỏ đứng lẻ loi toát lên màu vàng huyền diệu làm lu mờ cả mặt trời lúc bình minh. Ánh nắng ngọt ngào đến, dịu dàng vuốt ve, hôn cái hôn đầu làm bông hoa ngơ ngác, ngỡ ngàng. Dường như cả thế giới loài hoa phải nghiêng mình trước vẻ đẹp trong trắng dịu hiền của đóa hoa hướng dương đang sống trong tình yêu đầu tha thiết êm đềm...

Mặt trời lên cao dần và luôn hướng những tia nắng thật dịu dàng về phía bông hoa. Màu vàng huyền diệu của đóa hoa hướng dương làm mặt trời như sáng hơn. Hoa hồng rực rỡ hơn, hoa tulip thơm hơn. Nhưng khi những hạt sương long lanh của buổi bình minh chưa kịp tan thì một trận cuồng phong bất thần kéo đến. Mây đen che kín bầu trời. Đất mù mịt. Mặt trời biến mất trong mây và bông hoa thảng thốt kiếm tìm... Rồi nó thút thít khóc. Những hạt ngọc long lanh thánh thót tan vỡ dưới gốc, thân hoa yếu ớt bị gió vật vã nhưng nhờ một sự thần diệu nào đó, nó vẫn xoay được về phía có mặt trời - nó

chờ mong một sự chở che ấm áp – nhưng nó có ngờ đâu mặt trời của nó thường ngày hùng vĩ là thế mà giờ đây lại an phận lẩn kín trong mây. Ôi có lẽ nào mặt trời thân yêu lại nỡ bỏ mặc cho bão táp phong ba dập vùi thân hoa yếu đuối! Nhưng dầu thế nào chẳng nữa bông hoa vẫn thủy chung xoay mãi theo hướng mặt trời. Dầu thế nào chẳng nữa, bông hoa vẫn đứng vững trước phong ba, đàng hoàng uy nghi trong bão tố.

Cơn bão chưa qua hẳn nhưng giông bão lắng dần. Mây đen chưa tan hết nhưng mặt trời cũng hiện ra lấp ló... Lúc ấy mặt trời mới tìm kiếm bông hoa. Bông hoa vẫn đứng đó, những cánh hoa vẫn xòe căng tràn đầy, màu vàng huyền diệu vẫn đẹp chói chang nhưng bông hoa giận dữ ngoảnh mặt đi, trên những cánh hoa còn thấm đẫm bao giọt nước mắt dỗi hờn buồn tủi. Mặc cho mặt trời vuốt ve, năn nỉ, bông hoa vẫn chưa thể nào tha thứ dầu nó thương mặt trời thân yêu đến cháy lòng!

Thời gian trôi đi, cuộc sống nhiều biến đổi. Ngày xưa mảnh đất nuôi hoa màu mỡ tốt tươi, bông hoa hướng dương chỉ việc lớn vô tư như bao bông hoa khác. Giờ đây mảnh đất nuôi hoa bỗng nhiên cằn cỗi. Bông hoa hướng dương khổ sở vật lộn với cuộc sống. Cuộc sống của nó lúc này sao khốn khó và nghiệt ngã quá chừng! Giữa lúc ấy có bao bàn tay êm ái cùng vươn tới muốn nâng đỡ bông hoa nhưng bông hoa đau khổ không mở lòng với bất cứ một ai, nó vẫn khép chặt cánh cửa trái tim, vẫn cứ sống một mình, âm thầm, lặng lẽ... Ngày qua ngày, đứng giữa một rừng hoa rực rỡ, trông đóa hoa hướng dương nhợt nhạt hẳn đi. Nó bỗng khát thèm một cuộc sống bình

thường, thật bình thường thôi để cuộc đời trả lại cho nó nguyên vẹn sự hồn nhiên tươi thắm của một thời tuổi trẻ! Mặt trời buồn bã, âu sầu. Đóa hoa hướng dương vật vã đón đau. Nó quy ngã dần trong bao nỗi khổ buồn cay đắng. Nó thương mặt trời bằng tình thương tha thiết trong tận cùng sâu lắng. Tuy rằng nó vẫn ngoảnh mặt quay đi, nhưng nó mãi mãi yêu mặt trời, đắm say và tha thiết như buổi ban đầu. Nhưng nó có ngờ đâu khi sắc màu của nó phai tàn dần theo ngày tháng, phai tàn dần vì cuộc đời vất vả nhọc nhằn thì mặt trời của nó lại bắt đầu dành thời gian trau chuốt cho những tia nắng bóng bẩy hơn xưa, và những tia nắng vui tươi ấy lại tung tăng trải rộng khắp cánh đồng, lại hôn hờ nô đùa cùng những đóa hoa tulip ngát hương và những cánh hồng tươi thắm. Nó có ngờ đâu khi đôi lúa chia phôi, khi cội long nó đang tan nát thì mặt trời lại nhanh chóng rũ bỏ mọi ưu phiền để lại lao vào những cuộc vui mới với bao niềm hứng khởi. Vậy thì trái tim nhân hậu và chan chứa yêu thương của bông hoa còn có ý nghĩa gì nữa trong đời? Thật bế bång vì một kẻ khốn khổ khốn nạn lại dám xót thương một kẻ đang sống an nhàn sung sướng, đang ngập lặn trong những nguồn vui bất tận. Bông hoa âm thầm sống và âm thầm khóc. Nó khóc mãi, khóc mãi, khóc cho đến khi những giọt nước mắt dần dần kết tụ quanh thân cây và hóa đá! Đến lúc ấy nó mới cay đắng nhận ra rằng cuộc đời này thật lắm điều gian dối và bạc bẽo. Trăn trở đêm ngày, trái tim hoa ghen ứ những niềm đau...

Đã bao lần mặt trời tìm đến hoa nhưng bông hoa không thể nào tha thứ. Đột nhiên, do một sự tình cờ, bông hoa biết được rằng trong

suốt những ngày qua chưa một giây phút nào mặt trời nguôi thương nhớ. Bông hoa thấy mình có lỗi vì nó luôn nghiêm khắc với mặt trời. Đến lúc này nó mới thấm thía tình yêu sâu nặng của mặt trời, mới thấu hiểu “những ước mơ lặng thầm, những khát khao gần gũi” của mặt trời trong bao ngày thương nhớ chia xa... Ôi những bông hoa bé dại! Phải chăng bông hoa bé dại chính là hội tụ tình thương để mặt trời tìm đến như “cái thiếu tìm về nơi sẵn có” ? Trời ơi! “Tâm hồn đói khát ư?” Có lẽ nào lại như thế được? Trái tim hoa buốt nhức. Nó khóc nức nở. Nó ân hận xót xa vì những ngày qua nó không hề bù đắp gì được cho mặt trời yêu dấu. Nhưng bao giọt nước mắt nóng bỏng tuôn rơi vẫn không đủ sức làm tan chảy những giọt nước mắt ngày xưa đã kết tụ quanh thân cây và hóa đá, bởi lẽ mặt trời chưa làm sống dậy niềm tin trong trái tim hoa. Bông hoa hiểu rằng mặt trời vẫn yêu nó bằng tình yêu thiêng liêng nhất, rằng mặt trời không bao giờ quên nó trong đời. Nhưng còn lòng chung thủy? Đó, chỉ khi nào mặt trời nhen lại được ngọn lửa tin yêu ấm áp thì những mảng đá dưới chân hoa mới có thể tan chảy và trôi đi... Nhưng biết đến bao giờ? Biết đến bao giờ những nỗi khổ đau bất hạnh của bông hoa mới tan chảy và trôi đi như thế? Vẫn biết rằng “Tha thứ là sự báo phục quang vinh nhất” Nhưng bông hoa chỉ có thể tha thứ khi nào mặt trời tuyệt đối trung thành!

..... Ai mà biết được kết cục sẽ ra sao?.....

Đánh Máy : Lonely Wolf

Nguồn: Vietnamthuquan-TVonline

Được bạn: TTL đưa lên

vào ngày: 4 tháng 5 năm 2006

